

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Jncipiens ab Anno Redemptoris DCC.XIV. perducitur vsq[ue] ad Annum DCCC.XLII. quo & orta hoc sæculo in Oriente, debellata est penitus Iconoclastia; vt planè qui Tomum hunc Panopliam dixerit aduersus impios Iconoclastas, veritatis scopum attinget, Continet annos C.XXVIII.

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annus 747. Zachariae Pap. Annus 6. Const. Copr. Imp. Annus
7.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15233

Quod igitur exopt hoc anno pestilentia & sequenti gra-
lato est, tertio quoque anno maioribus perleuerant incre-
mentis. nam per 7 Theophanes: Præterea vernali tempore
grana indidit una magna extensa est, affluo autem prolixo incedit
si autem exopt aqua que domus penitus clauderetur, nec essent qui
non haberent mortuos sepelire. Ex necessitate itaque, multa exo-
patione est, quod fuit animalia tabula steruerentur, & si a super
haec mortui deficerent. Cuius autem repleta fuisset vniuersa
sa tan soluit vrbana quibus scilicet ante monumenta, & ceterne
quæ sunt aqua, & lacu, & plurima vniuersa, necnon & interores
horu, qui intra vrbem mortui erant ad basifusidi capessidam
sepelire aut esset facti, & ita vix omnia hec ad tantam necessitate
rem solueret vrbem, cuius autem domo calamitate repleta
propter & pestilentiam qua impie facta est ab imperatoribus sacra-
mentum inopem, huiusmodi de his Theophanes iungens simul
tres annos, quibus eadē pestilentia Constantinopolim in-
primis depulsa est.

Sed que breuiter de his habet Theodorus Studita in
oratione de S. Platone, hic sunt breuiter recitanda, vtpote
ad modum dignissimo scripta, qui & sup etatis res est pro-
fuerunt, dum enim agit de aucto suo Sergio & Euphemia
has peste defunctis, ex quibus ipse Theodorus genitus ef-
fetur, subijcit de his narrationem: Quoniam inquit illi
tempore in casu sua infirmitate est (res enim mo admonet, et de
hac dicitur: quippe qua publicum intulerit calamitatem, non in-
pauit aliquam remedium aut curatum vrbem, sed velut ab-
spirationem quoddam flagellum ex alta in aban cinu arem transi-
it, ut vix maxime in vrbem vix hie, autio malum illud fuit. Hi
terque diximus semper memorabile & vita excesserunt. Non
aliam autem fortasse fuiti vrbem autio causa mortu etiam ipsum
genem conseruare. Narratio enim hac talis est, qua illorum annos
terre ipsi, qui prouiderit eam intellexerit. Repente in singulo-
rum vrbium saluata Cruci signum et aliis calare velat a manu
aliqua poli dextris surgente sed Dei potius digito, & superuicima
non exoptum cernebatur. Quoniam, ergo talis deprehensio fuerat,
dum abatur, ac statim mo dno afferebatur.

Idem die ab aliquo mortuum esse ferat, & ipse mortuum esse
latet. Das simul in festo, quæ uat in inuenio port abatur, on-
ta corporum miserabilium semper reuix conuulata. Lacrimati-
onem vrbem & vrbem miserabilis: vrbem, resistentes. Qui mortuo-
rum calare afferebatur, tam multo oneribus fuisse et non pote-
rant: itaque dicitur quod mortuo sepelirent. Clauderentur do-
morum vrbem inane: sicbare sepelire vrbem implebatur, vrbem
vrbem dies menses vrbem vrbem vrbem, & multo multo hominum
habentur a manu dextera & talis fere fuisse, ut si a nullis habit are-
ret. Itaque dno inopē collatim temporibus acciderent, a quo inopē
Christi conuulsa & ferat, & a nefario illa homine, ac populi
conuulsa simul hie a ferat in uenata: inuis vrbem Christum ipse
negit dno ab eo dextris suis: si quidem hanc inopem ad eum
refertur vrbem est ipse inopem, ut dno vrbem quodam loco ait:
Res Dei vrbem, ut aliqui dicitur) primo fuit in fissa, quæ pe-
tente, homines inuenirentur, non, a summa vrbem a malitia re-
nuit emendare vrbem ita inopem illa, quæ ad salutem vrbem huius
modi est, qui cum inuentionem prouideret & equo animo acci-
pente huiusmodi Theodorus sublimi philosophatus. Sed de
tribus Orientalibus hac tenentis.

Hoc anno, quo absolutur secundus, atque tertius incipit
numerari Rachiis Regis Longobardorum annus, ipse
Rex conuentum coegit omnium Principum Longobar-
dorum, vt publicis iuris comitis vrbem simul de legibus a-
grent Longobardorum, vrbem emendandis vel addendis
quæ et sententia omnium bene dispositas, hoc itidem an-
no secundo regni eius, Indictione decimaquarta, hac pre-
fatione prexposita promulgauit:
Quoniam gloriōssimū & preclarissimū huius Longobar-
dorum gentis Princeps, filiū Deū inspirante, leges inuenit, atque
inuenit, vt omnes inuenit, & dispersiones malorum regali
filiū & cetera: equidem fuit, vt cunctis successores eius, quo si-
Deū inspirante, scripta & statuta cognoscerent, illa ad multum
& potius addiderit et gratiam. Deinde successores eius Gramald
pro vrbem Regem, dum fuit, vt vrbem et singulorum con-
sultat necesse est, quæ illi melius complacuit ad salutem salu-
tam, ac vrbem, memorandis, addidit. Vbi hanc vrbem gloriōssimū &

Orthodoxa Fides cultor, atque huius gentis gubernator, & nosse
per Dei omnipotentiam nostrorum Luthi prandis exitum ac praecl-
sus ac sapientissimum Princeps, per fletum in Dei operibus, & quatuor-
decim vigiliis, omnipotentia & sobrietate ornatus, sicuti a Deo
proauerat, per ipsum in fletu omnino dicitur em, reliquit, & in
idibus pagana cum suo Longobardum iudicibus confirmant. Idcirco
per Redemptorem nostrum, prouidentiam ego illic in auxilio fuerit
Rachis prae excellentissimum & eximium Princeps anno Regni vrbem fo-
rundo, die 8. alendarum Martiarum, Indictione quartadesima,
dum cum gentis in fletu, id est, Longobardum iudicibus, tam de
Asstria, quam de Tullia, vel Nensstria finibus, vniuersa qua à de-
cessoribus nostris statuta sunt, sollicitè considerasset, quaedam ibi
iusta, & quadam per agenda cognouimus, &c. hac fati ad insti-
tutum, & tertium geltarum temporis ordinem.

IESU CHRISTI
Annus 747.

ZACHARIAE PAP. CONST. COPR. IMP. ANNUS 6. ANNUS 7.

SEPTINGENTESIMVS quinquagesimus septimus, In-
dictione decimaquarta incipit annus, quo Caroloman-
nus nuntio remisso seculo, monasticam vitam amplexus,
Castellense cenobium in agro Aquinate positum adijcit
antiquorum omnium assertionem narratur. Quod ad tempus
spectat, id vetus Francorum Chronicon à Pirhoco in
uicem vendicatum tellatur his verbis: Septingentesimo qua-
dragesimo septimo anno Carolomanus, reliquit quem in eadem po-
testate, Romanus vidit, ibi in uita habuit, in Castellan ad fan-
ctum Benedictum secedit, & monachum efficitur. hac ibi, & alij
dipsum hoc anno: Ado autem Viennensis, Regino, & alij
plures superiori id anno factum affirmant.

Ceterum neque hoc, neque superiori anno id accidisse,
Zacharim Papæ epistole ad Bonifacium Moguntinum E-
piscopum potius per suadet atque primum in epistola ad
eum scripta anno sequenti Indictione prima, adhuc fuisse
Carolomanum in principatu Francorum dignitate, v-
nà cum fratre Pipino, haud obscure ostendit his verbis:
Consulata etiam dilectissimos nobis Orthodoxos Episcopos, sacer-
dotes, atque Lentos, ceterosque clericos, religiosos, Abbates & mo-
nachos, patresque, gloriosissimos Duces, &c. per Duces namque
& Principes, ipsum significasse Carolomanum atque Pi-
pinum, alia plures eiusdem Pontificis litteræ docent.
Quin etiam in epistola eiusdem Pontificis data itidem
ad Bonifacium Indictione quinta, anno videlicet Redem-
ptoris septingentesimo quinquagesimo primo, itidem de
isdem simul Principibus facta mentio reperitur his ver-
bis: Quod de Principibus Francorum scripsisti, &c. Illud qui-
dem certum est, Pipinum post fratris discessum, nemi-
nem sibi aliquem cooptasse in collegam, sed solum totius
Francorum Regni habenas administrasse. Hac igitur quo
ad tempus spectant consideranda proponimus: rei ve-
ro gestæ narrationem, de qua nunquam contigit dubita-
ri, ab antiquioribus petamus. In vita sancti Bonifacij ista
habentur 4. vbi de donatione facta ab eodem Carolom-
anno Fuldeni cenobio à sancto Bonifacio adificato,
narratio textitur.

His auditis Carolomanus letatus est, cunctisque pro-
ceribus suis conuocatis, preces sancti Episcopi eis exposu-
it, & coram illis locum illum tradidit Episcopo, dicens:
Quicquid eo in loco quem petis, mea est ditiois, ab ho-
dierno die in ius Domini transfero, ita vt ab Occidente
& Oriente, Septentrione & Meridie ad tria millia passu-
um illi assignentur. hac facta traditione misit nuntios,
qui nobiles omnes Grapheldensis regionis conuocarent,
eosque obnixè precari eorum, vt qui cumque intra eos quos
diximus limites iuris aliquid haberet, monasterio à san-
cto Bonifacio constituto in Dei cultum largiretur, si
venisset nobilibus Principis petitis, vix cum vniuersis denotante,
Deo & sancto Bonifacio, vrbem anteq. abbati* Statim quicquid
illuc vrbem haberent, tradiderunt. Vt autem firma esset ad omnem
postertatem ea traditio, Carolomanus, qui huius auctor erat,

omni et
tuentia

L. CAROLUS
MANNVS
MONASTI-
CAM VI-
TAM AM-
PLECTI-
TIB.

II.

III.

III.

III.

MAR. 13

chartam sua donationis scribi iussit, eius suum sequitur imperio. hanc de donatione monasterio facta praemittimus, ut ostendatur, quod secundum illud Evangelicum: Qui recipit prophetam in nomine prophetae, mercedem prophetae recipiet. Carolomannus erga sanctos monachos propensior cum esset, eandem a Deo meruit gratiam consequi, ut & ipse monachus efficeretur. de quo auctor ista mox subdit:

IV. CAROLO-MANNI CASSI-NVM PRO-FECTIO.

Hac, & id genus alia faciens Carolomannus, cum in Deitimore magis ac magis proficeret, nec tamen in habitu saeculari eam possit quam vellet in a se servare in iugitatem, partem optimam elegerit, quam non posset ab illo auferri. Nihil enim omnibus huius mundi episcopus & honoribus, ad Cassinum montem, ubi tunc ardensima vita monastica disciplina vivebat, profectus est, ibique monachum factus est, Pipino fratri Regni omnia committens. Qui paternam, fraternalis, potius dignitate, sicut esse Maiordomi, ut tunc dicebatur, eandem suam & sollicitudinem, & devotionem, quam cum fratre, tam erga divina quam saecularia negotia praefert, per omnia se accommodans ad S. Bonifacii consilia. hac auctor. Sed sancti Principis extorris mundi, caeli incolae vestigia assecutus. Quid autem acciderit ubi per Alpinum iugia peruenit ad S. Galli cenobium, audi ex Vvulfrido Strabone, qui eiusdem Sancti res gestas conscripsit.

V. PERVENIT AD MONASTERIUM S. GALLI.

Carolomannus itaque paucorum dierum evolans amorum, ab amoris regni caelestis, saecularis gloria pompam deposuit, & cum causa quietis vitae Romam tenderet, in viciniam supra dicti loci adveniens, ad idem monasterium causa devotionis accessit, audientes, apud hunc signorum virtutum eundem locum profecti viri meritis a Domino illustrati, dixisse fertur: Tenus quidem hic locus est facultate, sed pro merito beati Galli celebri diffusamatur numeris. Cumque, vellet ibidem degentibus aliquod sua largitatis conferre solatium, sed retraheretur, à negotio se Regni distinctorum implere non potuisse, quod velut frater rescripsit, ut sui amoris intuitu eidem monasterio aliquod regia largitatu solatium dignaretur impendere. Cuius regis ab Othmaro Abbate presentem atque Pipinum Princeps accepisset epistolam, annuens petitioni fraternali, libellum quem Benedictus pater de casibus arum commutatione composuerat, eidem Abbati tradidit, &c. sed quod Carolomanno hanc aliquidulorum remoretur.

VI. PALLAS CERA AB INCENDIO ILLESA SERVATA.

Ex quo enim mentio de miraculis facta est fieri solitis ibidem ad sepulchrum sancti Galli: qui eodem tempore Carolomanni acciderit, accipere ab eodem auctore Vvulfrido Strabone: Tempore igitur Carolomanni Maiordomi miraculum memoria dignum per meritum sancti Patris effectum, hinc operi inscribere iudicium. Vir quidam pauperculus in pugo quodam ex summa devotione cum virore sua ad cellam beati Galli casta orationis properare disposuit. Cuius intentione devotionis, dum mulier pallam, quam in loco sancto obtulerat et ar contextu non parauerit, involuit ea fornicellam ceram, quam simul oblatum ire cogitabat, & in arca sua inter alia vestimenta repositit. Contigit autem dum ire pararet, domum illorum, cum omnibus qui intra villam erant rebus, igne cremari. Cumque, consumptis omnibus, flammam cessante, sopitum fuisset incendium, cuperent inter saecularum curam ferri oneratum reliquias querere. Et ecce inveniant (mirum dictum) ceram pallam involutam inter cinerem & carbones, nihil, in cuius locum apparuit: cum ipsam arcam, & quicquid aliud in ipsa repositum erat, penitus consumpsisset incendium. Viso igitur tanta virtute miraculo, benedixerunt Deo, & iter quod dispoferunt peregerunt: & narrantes fratribus quae gesta fuerant, obtulerunt donatum, quod huius voto consecratum, in supremum non poterat perire periculum. Servatae sunt eadem res in testimonium posteritatis usque ad tempora Othmari Abbatis. & insertus idem Vvulfridus subiicit ista. Illud quoque miraculum, quod quarto anno Carolomanni Regi in pugo, cuius mentionem fecimus, contigit, libet memoria commendare.

VII. OBELATIO NEM FURTIVAM NON RECIPIT DEVS.

Pauperculus quidam iuxta Regiam possessionem, qua Rotundula dicitur, commanens, dum ad cellam sancti viri Dei pergere voluisset, nec haberet aliquid, quod ob devotionis indicium illud deferre potuisset, diabolo suadenti consentiens, atrium cuiusdam divitis irrogat, & alutare cum melle & apibus furivum auferens, intulit domus suae, apibus deinde extinctis, ceram coecidit. Et non multo post inter vicinos & amicos cum hoc furto venire ad Ecclesiam venerabilis Galli perrexit. Cumque, fungali, quod attulerant, obtulissent: is qui contra fas offerre voluit de rapina dona-

rum, ceram reperit in lapido durissimo rigorem mutatum. Insuper itaque timore percussus, vii certum quo fecerat ceram atrium suum confectus est. Qui deinde cum insulabilibus visis quae facta fuerant in aula arce, fama huius miraculi mirè celeritate circuminnotuit. Sed pauca haec ex multis adhibere non latet. Item Carolomannus de mundi rotis superari victoriam triumpho infertentem in Vrbein, triumphantemque de saeculo spreto sequamur.

Vbi per Flaminiam veniens obvium Sordicum monasterio prope in agro Veientano positum aspexit, innotuitque ingessit, nobilitatum illum esse latere sancti Silvestri & aliorum sanctorum virorum, qui ibidem vitam monasticam excoluissent, iuga confondens, cum omnia quae illic ereda fuerant adiciat, iugibello Longobardorum solo esse equata confiteretur, ibidem erexit monasterium, atque sancti Silvestri memoria restituitur operam dedit. hanc cum multi assererent, tamen tradunt alij ipsum monasterium illis exercitibus discipulorum nam audi quae apud Eginhardum in vita Caroli Magni leguntur. Carolomannus per certum quibus de casibus amantur quid amore conversationis contemplationis facilius, ipsa temporali Regni administratione relicta, Romanam se commisit, ibique habitu permutato, monachus factus in monte sita apud Ecclesiam beati Silvestri consuetudine monasterio, cum fratribus secum ad hoc venerabilibus per aliquot annos vixisset, profectus. Sed cum ex Francia nobilium ad vestra saecula, immo saeculorum seculorum venissent, & cum veluti deorum profectus sum per arce nolent, ac cum veluti delectatione, ipsa salutatio intertemperata, non nisi in arce compulsi, in hanc seculi frequentiam sua propria officia vestigia relicta, in S. Augustinum pronunciant ad monasterium S. Benedicti, in arce Cassina secessit, & ibi quod erat reliquum temporis sua religiose commensando complexus. hac Eginhardus recitat, quod ex quo Aimois illa brevis collegio vixit, ut verbis istis:

Carolomannus Romanam profectus in sancti Silvestri cellam habitum mutavit, & monasterium in monte S. Silvestri in monte Soracte edificavit, ubi quodam tempore profectus, quod Constantino Imperatore facta est. S. Silvestri loca scripta, aliquandiu commoratus, melius consilio sua loca in sancto monasterio S. Benedicti in Samonia provincia, circa Cassinam, sicutam constituit, deo servaturus, ubi, monachum hunc suscepit, hac auctor.

Porro res tam admiratione ob omnibus spectabilis, & alij reperitur paucioribus scriptis, ut in aliquotibus prolo diacris alter ab altero. Nunc Ananiaus nobilissimus, in Zacharia Pontifice ista habundantem pariter tribus Carolomanni filium Cassinam Petram, profectus, ubi reliquos gloriam atque potestatem petram, ad hunc Petrum Apostolorum Principem devotum cum disciplina sua advenit silicibus, scilicet, Dei consilio apostolo, atque in hanc locum profectus per mansurum, clera ubi regem ad eodem sancti Silvestri profectus Pontifice. Et post aliquotum tempore ad hanc locum, quod in Aquinensium finibus situm est profectus, ubi venerabilis quo & suam sine vitam care profectus ubi ubi hanc locum, praeteriens commemorationem cum in monasterio nobilitis Soractis.

At generosis animus ille, qui calcaio penitus mundi, sublimem Christi ante philosophiae attingere contempsit, verticem, non hic induit monachum, ut vixit simul Ponticem latentem intus in cluderet, sed cum penitentia, ut nescignem quidem se habitu in omnibus transformari, nonnum notio cum habitu in omnibus transformari, procul abhorrens ab eo quod reprehendit sanctus Basilus in nobilis quodam sed ignavo mundi contemptum, dicens: Senatorum perdit si, & maritum non forsitan quod di quae dicat Regino de eodem Carolomanno per hunc hunc Roma tua magis prope Romanam in Soracte profectus monasterio, quod sibi adsignaverat, ab omnibus propter regiam nobilitatem, & quod minus est propter contemptum regiam nobilitatem, & quod minus est propter contemptum regiam nobilitatem, gloriam praefectus saeculari venerat, & laudum excelsiorum, mens vir Deo plenus amor em Ludu huiusmodi, quae tunc pro Christo reliquerat fugam magis arripere disposuit, quam vasa gloriati subiacere. Et hoc tantummodo vixi hanc locum confectus, quae ad

prophetam in nomine prophetae, mercedem prophetae recipiet. Carolomannus erga sanctos monachos propensior cum esset, eandem a Deo meruit gratiam consequi, ut & ipse monachus efficeretur. de quo auctor ista mox subdit:

IV. CAROLO-MANNI CASSI-NVM PRO-FECTIO.

Hac, & id genus alia faciens Carolomannus, cum in Deitimore magis ac magis proficeret, nec tamen in habitu saeculari eam possit quam vellet in a se servare in iugitatem, partem optimam elegerit, quam non posset ab illo auferri. Nihil enim omnibus huius mundi episcopus & honoribus, ad Cassinum montem, ubi tunc ardensima vita monastica disciplina vivebat, profectus est, ibique monachum factus est, Pipino fratri Regni omnia committens. Qui paternam, fraternalis, potius dignitate, sicut esse Maiordomi, ut tunc dicebatur, eandem suam & sollicitudinem, & devotionem, quam cum fratre, tam erga divina quam saecularia negotia praefert, per omnia se accommodans ad S. Bonifacii consilia. hac auctor. Sed sancti Principis extorris mundi, caeli incolae vestigia assecutus. Quid autem acciderit ubi per Alpinum iugia peruenit ad S. Galli cenobium, audi ex Vvulfrido Strabone, qui eiusdem Sancti res gestas conscripsit.

V. PERVENIT AD MONASTERIUM S. GALLI.

Carolomannus itaque paucorum dierum evolans amorum, ab amoris regni caelestis, saecularis gloria pompam deposuit, & cum causa quietis vitae Romam tenderet, in viciniam supra dicti loci adveniens, ad idem monasterium causa devotionis accessit, audientes, apud hunc signorum virtutum eundem locum profecti viri meritis a Domino illustrati, dixisse fertur: Tenus quidem hic locus est facultate, sed pro merito beati Galli celebri diffusamatur numeris. Cumque, vellet ibidem degentibus aliquod sua largitatis conferre solatium, sed retraheretur, à negotio se Regni distinctorum implere non potuisse, quod velut frater rescripsit, ut sui amoris intuitu eidem monasterio aliquod regia largitatu solatium dignaretur impendere. Cuius regis ab Othmaro Abbate presentem atque Pipinum Princeps accepisset epistolam, annuens petitioni fraternali, libellum quem Benedictus pater de casibus arum commutatione composuerat, eidem Abbati tradidit, &c. sed quod Carolomanno hanc aliquidulorum remoretur.

VI. PALLAS CERA AB INCENDIO ILLESA SERVATA.

Ex quo enim mentio de miraculis facta est fieri solitis ibidem ad sepulchrum sancti Galli: qui eodem tempore Carolomanni acciderit, accipere ab eodem auctore Vvulfrido Strabone: Tempore igitur Carolomanni Maiordomi miraculum memoria dignum per meritum sancti Patris effectum, hinc operi inscribere iudicium. Vir quidam pauperculus in pugo quodam ex summa devotione cum virore sua ad cellam beati Galli casta orationis properare disposuit. Cuius intentione devotionis, dum mulier pallam, quam in loco sancto obtulerat et ar contextu non parauerit, involuit ea fornicellam ceram, quam simul oblatum ire cogitabat, & in arca sua inter alia vestimenta repositit. Contigit autem dum ire pararet, domum illorum, cum omnibus qui intra villam erant rebus, igne cremari. Cumque, consumptis omnibus, flammam cessante, sopitum fuisset incendium, cuperent inter saecularum curam ferri oneratum reliquias querere. Et ecce inveniant (mirum dictum) ceram pallam involutam inter cinerem & carbones, nihil, in cuius locum apparuit: cum ipsam arcam, & quicquid aliud in ipsa repositum erat, penitus consumpsisset incendium. Viso igitur tanta virtute miraculo, benedixerunt Deo, & iter quod dispoferunt peregerunt: & narrantes fratribus quae gesta fuerant, obtulerunt donatum, quod huius voto consecratum, in supremum non poterat perire periculum. Servatae sunt eadem res in testimonium posteritatis usque ad tempora Othmari Abbatis. & insertus idem Vvulfridus subiicit ista. Illud quoque miraculum, quod quarto anno Carolomanni Regi in pugo, cuius mentionem fecimus, contigit, libet memoria commendare.

VII. OBELATIO NEM FURTIVAM NON RECIPIT DEVS.

Pauperculus quidam iuxta Regiam possessionem, qua Rotundula dicitur, commanens, dum ad cellam sancti viri Dei pergere voluisset, nec haberet aliquid, quod ob devotionis indicium illud deferre potuisset, diabolo suadenti consentiens, atrium cuiusdam divitis irrogat, & alutare cum melle & apibus furivum auferens, intulit domus suae, apibus deinde extinctis, ceram coecidit. Et non multo post inter vicinos & amicos cum hoc furto venire ad Ecclesiam venerabilis Galli perrexit. Cumque, fungali, quod attulerant, obtulissent: is qui contra fas offerre voluit de rapina dona-

